

* * *

יוסי גמזו

לא את הכל אומרים בקול

לא את הכל אומרים בקול, ישנם דברים
אותם שותק אדם באלי דציבליים
אף זו איננה דממת-אלחוש, מי שמפ"ם-הקשב
כרוי אצלו כמו אוניהן של קונכיות
לדכי הים המתדפק ומתיפח
אל חרשותם של המזחים וקו-החוף
הוא לבדו ידע תמיד לפענח את צפני
שועות אלמו של הזועק אליו בלי הגה.

אני יודע: העולם הזה הקר,
המנכר והעקר סוגר עלינו
באדישות הממאירה את חם לבנו
והפושח בו כגוררות סרטניות.

אבל עבדה: אני הפראיר מתעקש
במה שקלל לא מתקבל פאן על הדעת
אף מתקבל פה על הלב שמעולם לא
נגמל סופסוף והתבגר מתמימותו —
ללקט יום-יום בכף ידי הקעורה
כמו איזה גב בערבה את טל הבקר
או כמו חיקו של האוהב את האוהבת
או הקבצן בפתנה המרפזית
שאל קפסת הפח שלו מטפטפות
ידי זרים את האינפוזיה של החסד
וכמו עור בכתב הבריל לקרא את שתיקתם של אלה
שמשררת אתותים של S.O.S.

הנה האיש הזה ששערו שיבה
בטרם עת ולסתותיו קפוצות כסוך
של אטימות קשוחה שעקשותה בולמת
את כל מפלי אכזבותיו מהשתפף.

הנה אשה זו, שאת קשר-השתיקה
של סגור שפתייה מסגירות עיניה חרף
כל אמוצי לבה לנעל, לחסם, למנע
את האמת מפרץ החוצה, כמו דמום.

הנה הילד, סתור-בלורית וסתור-גורל
המשתרין בשתיקתו המאגרת
אף רטוטו הלא-נכבש של סנטרו תובע: "למה
אתה לא אבא שלי?" ועיניו לחות.
הם לא אומרים דבר אבל אומרים הכל
באספרנטו של הדמי ושל הצער

וְזֶה חֹתֶמְךָ בְּךָ שׁוֹתֵת וְחֵד כְּתֹעֵר.
לֹא אֶת הַכֹּל אֹמְרִים בְּקוֹל,
לֹא אֶת הַכֹּל.